

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 22 stycznia 2018 r. – Meca Srl/ Comune di Napoli

(Sprawa C-41/18)

(2018/C 142/36)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Meca Srl

Druga strona postępowania: Comune di Napoli

Pytanie prejudycjalne

Czy wspólnotowe zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, o których mowa w Traktacie o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), i zasady które z niego wynikają, takie jak zasady równego traktowania, niedyskryminacji, proporcjonalności i skuteczności, o których mowa w dyrektywie 2014/24/UE⁽¹⁾, oraz art. 57 ust. 4 lit. c) i g) rzezzonej dyrektywy, stoją na przeszkodzie dla stosowania przepisu prawa krajowego, takiego jak przepis prawa włoskiego zawarty w art. 80 ust. 5 lit. c) decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 50/2016, zgodnie z którym stwierdzenie w toku postępowania znaczących niedociągnięć, wykazanych w czasie wykonywania poprzedniego zamówienia, które doprowadziły do wcześniejszego rozwiązania poprzedniej umowy o udzielenie zamówienia, wyklucza dokonanie przez instytucję zamawiającą jakiegokolwiek oceny w zakresie wiarygodności oferenta, aż do ostatecznego orzeczenia sądu cywilnego, przy braku wykazania przez takie przedsiębiorstwo przyjęcia środków self cleaning, mających na celu usunięcie naruszeń i uniknięcie ich ponownego wystąpienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2014/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares S.A./ FOGASA, Jesús Valiño López i Incatema, S.L.

(Sprawa C-44/18)

(2018/C 142/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana: FOGASA, Jesús Valiño López e Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odpłaty z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 25 stycznia 2018 r. – Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl i in. / Agenzia per le
Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto**

(Sprawa C-46/18)

(2018/C 142/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w apelacji: Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Sebastiano Bolzon, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin

Strona przeciwna w postępowaniu apelacyjnym: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin uijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejsze dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19).